

[Jørgen Estrup]

det dengang blev fuldstændig endeligt klargjort, at der ikke var noget radikalt ansvar for forstærkningsaftalerne.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Jeg vil gerne på Kristeligt Folkepartis vegne sige tak til ministeren for den besvarelse, vi fik i starten af debatten. Vi må konstatere, at den er i overensstemmelse med gældende aftaler og også i overensstemmelse med forsvarsforliget. Det er ganske klart, at vi også på det forsvarsmæssige område skal holde de aftaler, vi har indgået både nationalt og internationalt. Det er også lige så rigtigt, som det er sagt, at de forstærkningspolitiske aftaler skal forberedes i fredstid. I en krigssituation er tiden forpasset.

Jeg tror også, vi må konstatere, at den nødvendige information til f.eks. Udenrigsnævnet er overholdt efter gældende praksis med skyldig hensyntagen til den tavshedspligt, der er en naturlig ting i de sager, som gælder vort forsvar. Det er ganske klart, at aftaler, hvori der indgår en tavshedspligt, ikke kan drøftes i dette forum, men må henlægges til Det Udenrigspolitiske Nævn.

Vi vil derfor gå ind for og stemme for Socialdemokratiets beslutningsforslag og så håbe på, at det får opbakning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg må rette: Det er et dagsordensforslag, vi står over for.

Jørgen Tved (FK):

Jeg er ikke rigtig klar over, om Kristeligt Folkeparti, der begynder dagen med salmesang og bøn, går ud fra den samme bibel, som jeg blev undervist efter, da jeg gik i skole, og hvor der står noget om, at når man får én på den venstre kind, så skal man straks vende den højre til, og hvor der også står: Den, der drager sværd, skal omkomme ved sværd. Er det den samme bibel, Kristeligt Folkeparti hylder, når dets medlemmer står heroppe og siger, at nu skal vi altså styrke krigsvæsenet og vel sandsynligvis mest i fredstid? For det er vel egentlig det, det drejer sig om. Vi har her fået en debat, som nok en gang sætter fokus på nogle af de besynderlige aftaler, der er indgået, og hvorefter man kan forudse, at Danmark i værste fald bliver en rygende ruindyng, hvis det går sådan, at nogle politikere får magt, som de har agt, og hvis udviklingen går, som nogle spår.

Hvad er det, det drejer sig om? Ja, det drejer sig om, at Danmark på en lang række områder har indgået nogle aftaler, hvorefter vi påtager os nogle forpligtelser: at bygge flyhangarer, at installere olieledninger, at bygge andre faciliteter, som i en given situation skal stå til rådighed for fremmede tropper, der skal komme og hjælpe os. Men det forudsætter altså, at der er nogle, der vil angribe os. Mig bekendt har Danmark ikke siden 1945 haft nogen krigeriske situationer; da blev de sluttet. Dengang var det tyskerne, der angreb, og dem er vi nu allierede med. I begyndelsen af 1800-tallet var det englænderne, og nu er vi også allierede med dem. I 1700-tallet var det svenskerne; dem kalder vi nu vore brødre. Derfor kan man med nogen ret spørge: Hvor kommer egentlig disse spøgelse fra, som ønsker at angribe Danmark?

Der er også meget langt fra den automatiske telefonsvarer, som hr. Glistrup i sin tid ville installere i Forsvarsministeriet, og til de meget krigeriske udtalelser, der nu kommer om, at vi rigtignok skal være beredte, og at vi skal have det hele klar.

De fleste folketingsmedlemmer vil jeg egentlig betegne på samme måde, som en general betegnede officerskorpset under den berømte eller berygtede Hjalpsag i 1960'erne. Da sagde han, at de danske officerer havde gravet sig så dybt ned under jorden, da der var krig her i landet, at hverken tyskere eller modstandsbevægelse kunne finde dem. Man er meget krigerisk i fredstid, og det kommer også til udtryk under denne debat, men jeg har en mistanke om, at hvis det virkelig skulle brænde løs, er det så som så med forsvarsviljen.

Der vil senere i dette Ting komme en debat, hvor det er Fælles Kurs, der har fremsat et lovforslag, der simpelt hen går ud på, at alt dette militærvæsen, hele dette ministerium, som man kalder et forsvarsministerium, skal afskaffes. Vi ser ingen som helst trussel mod Danmark nogetstedsfra, og vi ser absolut ingen anledning til, at man skal poste penge ud til noget unyttigt isenkram, til krudt og kugler, som krigens købmænd er de eneste der har fornøjelse af. Vi ser ingen anledning til, at man skal understøtte dem.

Nu har vi altså en forespørgselsdebat, der går på nogle aftaler, som i Danmark, hvor man er meget krigerisk, skal være meget hemmelige. Men hvis man går til nogle af nabolandene,